

Η ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΑΛΗΣ

Ο Μίκης Λάμπρος στο Λονδίνο. Η μυστηριώδης λέξις «Ευρηκα» Η «Εφημερίς» του Κορομηλά και η ρεκλάμας. Ο τελάλης της Πλάκας. Τα κτηροδώματα ενός Ζακυνθινού τελάλη. Ο Μπέκας του Ναυπλίου. Σπρχταριστές άγγελιες κλπ.

Ένας λογίος της παλιάς καλής εποχής των «χ α λ κ ε ν τ ε ρ ω ν», ο Μιχ. Λάμπρος, διηγείται μια εντύπωση του από το Λονδίνο, όπου είχε ταξειδέψει στα 1874. Μόλις κατέβηκε στο σιδηροδρομικό σταθμό, είδε με πολλή του έκπληξη μια έπιγραφή με τερστίτια γράμματα, άποτελουμένη από μια μόνο λέξι και αυτή 'Ελληνική, χωρίς άλλη έπεξήγησι: «ΕΥΡΗΚΑ». Την έπιγραφή αυτή την είδε έπειτα σε διάφορα

του ό «Εφροτος», ό ένας γιά πάνου και ό άλλο γιά κάτω! Τροχάει νό βγάλετε σιτήρα, γιατί ό κοίρος έμπουνατάμου» και θά χάστε την εύαιρίασα!.

Τά δυό αυτά βαρκίε ήταν της Έπιφροίος Τζών Μάκ Δουαλ. Ακούστε τώρα και έναν άλλο τελάλη, Ζακυνθινό. «Ακούστε άθήρφια, Τζιντιώτες και ξένοι, από τό Μωρηά κι από τ' άλλα νησιάσα! Απόψε, κιά γιά πη, πτόν καφερέ τό Ριμουνηρό τά παγωά παίρουνε τέλο... Τροχάτε όλοι γιά πάρετε... Αθρίο σαλέκι και στρωγάλια... Σάς τό λέει, κιά να πη, ό Τζιντιέντης!... Σάς τό λέει ό Τζιντιέντης!...»

Ο Τζιντιέντης αυτός ήταν ένας από τους νοστιμοτρούς τόπουε της Ζακυνθού. Έξηνιαπεντάση, φροφάντα, μία χιλιομπωλεμένη βελόδα, ξηραγαγιάνος—κάνι σαν τό Σιόρ Διονύσιο Φριγκό του Καραγιολή—άγαποός τό χρυσόκι, την καλή ντόπια β ε ρ δ έ α, και τό... πεθαμένους, πού παρακολουθοόσε την κηδεία τους γιά τά εύκόλος έννοοόμενα. Ήταν έξυπνο γουοντάκι, και στή Ζακυνθό διηγού ται νόστιμα άνεχρότά του. Έν' από αυτά είνε και τό άκολουθι:

Ηνε γουοσόν ότι σιο νησι του Σολωμου γιοτράζεται με εξαίρετική ζρηρότητα ή Άποκρηά. Χρεούνο, τραγουδοόν, γλενοπίν παντου, άκοιη και σπόος δρομοός, άν ό καιρός τό έμπροσέι. Τίς διασκοδόσεις κλει ει την Κυριακή της Τριανής ή καρπανα των Άγιών Πάντων, πού σημαίνε βαρεία και καλεί τους πιστούς στην έκκλησία. Γαλήνη λοιπόν και μελαγχολία γιά τή λήξη της τρελλής περιόδου. Άλλά, ύστερ' από τόν έσπερινό, έβγαίνε στην Πλατεία Ρούγα ό Τζιντιέντης σημαίνοντας ένα μεγάλο κούδοσι και διαλαλώντας:

— Άδέρφια Τζιντιώτες και ξένοι! Μη λυπόστετε!... Υστερ' από δ232 ώρες ξανάρχονται τα καρναβάλια και τότες καιλ χοροί και τραγούδιασα!...

Ο αγαθός τελάλης, γιά νά παρηγορήη τους σημιλοίτες του, μετετρέπε τό διαστίμα τού έτους πέ ώρες. Και έτσι φαίνονται μικρότερο...

Άλλος νοστιμος τελάλης ήταν ό Μπέκας του Ναυπλίου, κοντούτσικος, με τή φουσιανελίτα του, τό Ρουμελιώτικο φρεσάκι του, τό κουστό πόδι του, πού τώσερε στα κανιερίμια τής παλιάς πρωτεύουσας, διαλαλώντας ταρναρίλο στο τά φρεσάκι φρεσάκι τής Καροθάνου, τό φρέσκο κρασί τής Νεμεας, τή φοβία του Μουελά και τό λοιπό νόστιμα φαγώσια. Κάτω από τή μασάλη του είχε μερικά μάτσα ρομπάνια και στο δεξιό του χέρι μια γυρίθα με τα πιό διαλεχτά φάρια, γιά δείγμα.

Το τακτικό του δε τελάλημα ήταν — Ρορρορόπάνια γιά την όρεξι!...

Ο Μπέκας δεν ζή πιά, τό επάγγελμα του τελάλη όμως τό κληρονομήσε, άξιος διάδοχος του, ό γιός του Μήτσος, «ό ρωμανικότρος όμμοσός κηρούς» —όπως τον έχαρακτήρισε ένας Άθηναίος δημοσιογράφος, ίσως γιατί εξέτληψε τούς θραύτικούς θριάμβους του.

Στις παλιές Άθηναίκες εφημερίδες βρισκόμυε τίς πρώτες ρεκλάμας που φανερόνουν την άμελεια τής έποχής. Αντιγράφουμε από τή «Φ ή η» του Νοεμβρίου 1843.

«Είς τή Γραφεία της «Φημής» έδροκοιονται μία σπρχηρότα και μια παρανάα Ό έχον άναγνη άς διευθυνήη άκτι»

Σε άλλο φύλλο «Έδροκείται εις τό γραφείον μας εν γράμμα έπιγραφόμενον πρός τόν κύριον Χ. Κεφαλάν κατοικούντα πλησίον τής οικίας του κορυφός Γρηγορίου, όπου πρότερον κατούκει ό Γεώργιος Γλαραχής. Και ό τοιο ε τ ο ς άς έλθη νά τό λάβη».

Στόν «Α Ι ω ν α» του Φλήμνοος διαβαζόμευε:

«Ό κ. Μελέτιος Μουρκιδης, ευπαίδευτος διδάσκαλος, δηλοποιεί ότι δυναται: α) Νά συνθέση άναφοράς όποιουδήποτε είδους ή άλλα διάφορα έγγραφα εις την νεοελληνικήν γλώσσαν καθ' όλους τούς συντακτικούς κανόνας. β) Νά παραδώη την άρχαίαν Έλληνικήν εις μανθίας καθ' όλας αιτίς τάς συντακτικας και γ) Νά σιχυρορήση εμπιστρού και όμοσκαταλήχτως όποιουδήποτε υποόδων εις την ήμετέραν γλώσσαν».

Στην «Αθηνα» του 1845 δημοσιεύεται:

«Είς όπρητες έόρηκε μιαν βουα και ό άπολοσας αυτήν άς έλθη εις τό Γραφείον διά τά κρηάτω».

«Μ β ό α αυτη είνε τό κοινώδης λεγομενον μ π ο ά, τό γουναρικό του λαιμού, και ό α π ω λ έ σ α ς αυτην θυ ήταν βεβαία κηρία!

Έδημοσιουοντο όμως και ρεκλάμας σε στή-

μέρη τής Άγγλικής πρωτεύουσας, στα γύρω προάστεια, παντού. Πλήθος κόπμου έκείναζε χιζούοντας τό ιερογλωσσικό έκείνα, φροφάτε ό ένας τόν άλλο, αλλά κανένας δέ μπορούσε νά τό έξηγήση. Υστερα από λίγες μέρες, κάτω από την Έλληνική έπιγραφή, έκκολήθηκε με λατινικά γράμματα ή περίφημη λέξις του Άοχιμηδή «Eureka» και τότε οι κάτοικοι του Λονδίνου μπόρεσαν νά την δ ο β ο ύ σ ο υ ν κ' έπεισθησαν ότι θά πρόκειται γιά καμιά μεγάλη μηχανική έφεύρεση, γιά καμιά χημική άνακάλυψη, ή κάτι τέτοιο. Ο λαός είχε πάρα πιά τό λέξι, την έλεγε ό ένας στόν άλλο γιά άστέιο, γίνηκε τραγοιδι στό μουσικά κέντρα, στό καμαράε, παντού. Διδόνεις τραγουδιότις, λευκά και μαυροί, στην Άλμπρα, στό κήροο Κρέμφυ παντού, τραγουδοόσας τό Ε δ ρ η κ α σε διαφόρους πεταχτούς τόνοους. Ήσαν ή λέξις τής μόδας.

Το μυστήριό είνε κια κορυφώσε την περιεργεια του κοινού. Ήταν τέλοσ, ύστερ' από λίγες μέρες, δημοσιεύτηκε σε όλες τίς εφημερίδες ή άκόλουθη άγγελία:

«ΕΥΡΗΚΑ»!

«Τό είνε ό μεγας Έλλην Άοχιμηδης, το επαναλαμβάνει και ό μικρός Άγγλος Τζών Τζίστερ, έποκαμισοποιός της όδοσ Άγιου Ίακώβου 15. Γιατί όσς στενωχοροόν την ήμέρα τά πονκαίμια:

Φταίει ή πλύοιτα, Φταίει ή οιδερλώοιτα; Όχι! Φταίει ό κατασκευαστή! Δεν έπρόσεξε στην άναλογία μεταξύ λαιμού και στήθους. Άλλ' ό μιστερ Τζών Τζίστερ, κύριος, έπολυδοσε άνατομία, έδύηκε τή θεωρία και φωνάζει ΕΥΡΗΚΑ!

Παρέχει δωρεάν ένα πονκάμιο και έπειτα όδεχεται παραγγέλιες!... Λοιπον ή πρωιοτυπη γιά τόν καιρό έκείνο-ρεκλάμας έπιασε, οι πελάτες έφρεχαν σωρηόν και ό μιστερ Τζών έκλουιουσ γρηγορα.

Το πράγμα έκανε έξαιρετική έντυπωσι στό Λάμπρο και όταν ύστερ' από καιρό συνανήθηκε με τό Δημ. Κορομηλά στή Γενευη, ένα άπόγευμα πού έδιαβαζαν εφημερίδες στόν Α γ γ λ ι ο κ η π ο ο, του είνε:

- Να τί μας λείπει στις Άθήνας. Μιά εφημερίδα καθημερινή!
- Μά μπορεί να συντηρηθ; Ξερωμυε ότι παραπάνω από 500 φύλλα την ήμέρα είνε αδύνατο να πουληθουν στις Άθήνας.

- Ναι, αλλά θα έχουμε και τίς ρεκλάμας!

Και ό Λάμπρος του διηγήθηκε την ιστορία του πονκαίμοσ και την προοδη τής ρεκλάμας στο Λονδίνο. Ο Κορομηλάς έόρηκε καλή την ιδέα και έσοι ιδρύθηκε ή «Ε φ η μ ε ρ ι ς» μάρσι κυρίως τίς διαφημισεις. Άπο την εποχή έξωνη χρονολογείται ή έν υπη ρεκλομα, πού εώσεω ώσρηι ολον καθημερινό τυπο. Κυρίως ή έμπορική ρεκλάμα.

***

Ός τα 1875 ή άγγελία γινόνταν ή με κιοκότερες έπιγραφες σποους τοίχους του μαγαζιου, ή με τόν τελάλη. Άκομη και μεσα στην πρωτεύουσα ό τελάλης-κειψάνο τή, Ιουρκοκλατίας εγούρε τούς οσομοους της Πλάκας, ρρωμερος και γενειοφορο, κρητόνιους ένα κομματι κρηας πού έστειλε αιμα και φωναζόντις:

- Στη Βρύση του Λεκαυια...κοντα στού Κανήνη το μπυκαλίκοσο...έσφαζανε ένα διμυλακι τετραπάχοσο! Στο δρυαχίεσ ή όκ! Και νά τό δειγμασαα!...

Στις ελαρχιες, γιά πολλο άκόμη χρόνια, ό τελάλης έκρυπτεσ άσολευτη την κυριαρχια του.

Ο Λάμπρος διηγείται ότι στα 1887, μόλις έπάτησε τό πόδι του στή Χαλκίδα αντίκρουσε ένα μονόφθαλμο πού έφώναζε:

- Σήμερης άναχωρεί τό μεγάλο τής θάλασσης θερίο... ό Π ο σ ε ι δ ό ς και ό άδερφοσ

χους. Νόστιμος εις πνύ διαφημίζει το ρετινάντο ενός τοβ-βανιάρη του Ψυχρής, της περιφημής τότε συνοικίας των κουσαβαλήνων.

Κοσμί οδ πίνω γιά καλό
Και ού μὲ κροφῆς στ'ν τοῖχο,
Ἐγὼ οὐ πίνω τὰ χαρῶ
Και οὐ μὲ σέρνει; σά μωρο.

Ἄν πίνουν Τούρκοι τὸ κρασί
Τὸ πίνουν οἱ Ρωμαιοί,
Τὸ πίνει κ' ἡ φτωχολογία
Νὰ λημονῆ τὰ χρέη!

Κατ' τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1851 πέρασε ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸ στερέωμα ὁ κομήτης τ. ὁ Φαῖδ, σέροντας λίαν τοι φαεινότητην τὴν μεγαλοπύσπῃ οὐρᾷ του. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐχάζεσαν γὰ τρίτη βράννα στὶς Κοΰνες, θανατίζοντας τὸ οὐράνιο φαινόμενον. Καὶ μιὰ ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς διαβάζουμε τὴν ἑξῆς σχετικὴν ἀγγελίαν: «Ἦν τις τῶν Κυρίων οὐτις συνηγάμεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Βασιλικοῦ Φαρμακείου, ἀπέναντι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, παρτήρον ἰὸν κομήτην τὴν 12 1/2 ὥραν τῆς 7ης τρέχοντος, ἅν τις λέγομεν εἶδεν ἐν χειρόγραφον Γαλλικόν, παρκαλεῖται νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον μας καὶ θέλει λάβει ἀμοιβὴν δραγμᾶς ἑξ (ἀρθρ. 6)».

Νὰ τώρα καὶ μία ρεκλάμα Ἀθηναϊκῶ ἔξενδοχείου τοῦ 1840. «Εἰ; τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Βοτασῶν ἦνοιξε τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἰθουσαι τοῦ φαγητοῦ δύο μὲ λαμπρότητα ἐπιπλα καὶ ἐπωμαζόμεναι ἢ μὴν μία αἰθουσα τοῦ Ἀρσενος, ἢ δὲ ἄλλη αἰθουσα τῶν Μουσῶν».

Δειλᾶ-δειλᾶ εἰς ἐφημερίδας τοῦ 1850 ἀρχισαν νὰ φαίνωνται καὶ ἡ πρώτης ρεκλάμας καλλιτεχνῶν, οὐ νὰ ἔλας σήμερα: «Ἡ κοσμικὴ γίνουσι». Πι ριερῆ εἶνε μιὰ διαφημῆσις γραμμῆσι ἀπὸ τὸν ποιητὴ Γ. Ζιλωκόστα:

Ἀράβα χάρις τὴν οκνηρὴν καὶ θαυραλέα φάλο.
Ἄν δὲ τις εἰς τὸν δρομον σου ἀναρᾷ Προχρονεῖν.
Εἰς τὴν Ἰλιαν κλίμην του ἅς συντριβῆ ὡς παλαί!
Εἰς τὴν Ἐλλάδα θάρρει οὐ καὶ τοὺς καλοὺς τίους τῆς.
Ἦ-θὲι ποτὲ, καὶ τῶγ' ἀνθεῖ ἔδω τ' ὄρατον φῦλον
Μή, Ἀδελφὸν, δε. λᾶ: καὶ οὐ θὰ ἐψυγῶσῃ
Τῶν Ἀθῆνων αἰ θεοποιναί ἀρκαὶ τὰ μειδῶσι
Ἐ' ἐντροπαλὴ θα κριπτεται ἡ τάξις τῶν Ζωῶτων

Παρθένε, τῆς πατρίδος μου καὶ γέννημα καὶ θρόνον
Ἐκκοσᾶετις, ἀγαθὴς τοὺς δόλους καὶ τὸν φόνον.
Εἶναι πανίον ἢ, γύρῃς σαρκαστικῶν ἐν βλεμμα
καὶ πέτα μὲ τὰς πτέρυγας τῶν νεαρῶν σου χροῖων

Ποῦ ἦταν ἡ Ἀδελφὸν ἀπὴ, σ' ἀθήκε δδύνατο νὰ γνωσθῆ. Καὶ τὸ ἐλῶνμο τῆς, καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς ἀξία κρυβονται ὅσα οὐκ ἴστωσις!

Ἐπειὰ ἀρχισαν νὰ δημοσιεύωνται καὶ κοινωνικῆς ρεκλάμας. Νὰ μνησθῆς τῶ 1852:

«Κατ' αὐτὰς διαπραγματεύονται πολλῶν ἀξιεράτων νέων μετὰ θελ-ξικαδῶν δεσποτυῶν συνοικεῖα. Μεταξὺ αὐτῶν τὸ προσεχέστερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον εἶνε τὸ κομρῶ καὶ φιλομοουσίου κυρίου Ἀλέξηρου τοῦ ἐμβολιστοῦ».

Καὶ ἄλλη, ἀ τὸ τὴν «Τὰ χυ π τ ε ρ ο ν Φ ἡ μ ῆ ρ»
«Ἐπιηρομορήθημεν παρὰ τὸν κ. Καθολούλη δι' ο. κ. Εὐστάθιο, Στεφάνου μετῆρ, εἰς Κερκοντοῦν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ἀρραβῶνας τὸν μετὰ μᾶς ὡραίως καὶ πλουσίως νᾶς».

Καὶ τὸ τ. η. ἀπ' τὴν ἰδίᾳ ἐφημερίδα.
«Ἐρμῆσαν ἐνταῦθα ἀπο Πάτρως δ' χορηγος μας νέος « Λιολις, γραμ-ματεὺς τοῦ ἐκεί Πρωτοδικείου, ἐπι σκολῆ, ὡς λεγοῦν. γ' ἀρραβανισθῆ μετὰ τίνος ἀρ, ὡλοῦ κούσιος».

Καὶ τελῶς ἡ ρεκλάμα ἐνός πηλοῦ Ἀθηναϊκοῦ κωμφορνεῖου.
«Ἐνὸς θ, ἰων κωμφορνεῖον κατὰ τὴν ὁδὸν Διολοῦ, τῶν φιλοπροδοῦν κ. Κουμάκου Χάλκοτυλοῦ. Νέον εἶδος τζιτζιμυροποιεῖον, καλοὶ αἰ τζιτζιμυροποιεῖον ἐξέδοχο ται ὁροσεραὶ ἐκ τοῦ φρεατοῦ»
«Ἡ τζιτζιμυροποιεῖον ἦσαν ἡ λεμονιάδες τῆς; εὐτοχισμένῃς ἐκείνης ἐποχῆς».

Σήμερα πηδὶ δὲν μπορεῖ νὰ τῆ κανεῖς διὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ τζιτζιμυροποιεῖον ὡ, σήμερα ἡ ῥωτευσουσα δὲν προωθεῖσε σε ὅλα καὶ οὐτ, ρακλάμας, που εἶνε ὁμοῖος με τῆς Εὐρωπαϊκῆς.

ΤΟ ΠΕΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ὁ πρόεδρος τῆς Γενικοσολοβικῆς Δημοκρατίας κ. Μαζαριν, ὁποῖος εἶχε ἐπισκεφθῆ προ μηνῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἀπεφάσισεν νὰ ἰδρυσθῆ ἕνα εἰδικὸ μουσεῖο μετὰ σὺ ὅποιο νὰ συγκεντρωθῆ ὅλα τα δωρᾶ που τοῦ ἔχουν στείλει κατὰ καιροὺς διαφοροὶ συμμαχταί του. Ἰο μουσεῖο αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ πιο παραξένο τοῦ κόσμου. Θὰ περικλυμῆται τρικυκλίς, συλλογῆς διαφορῶν εἰδῶν, ἕκατο ἐλατο-γυμφῆς, ἕκατον ὄρνοντα χρ-φορμῆς φιλοσοφικῶν ἐργῶν που αἰ συγγ-φ τῆς ἰων τα ἀφειρωσῶν ὡς κ. Μαζαριν, ὄρνοντα τριεῖ; μουσικῆς συ-φθεσις εὐ χειρογραφεῖ, ὄρνοντα εἰα διελκῶματα πανεπιστημιῶν καὶ ἀντιγράφοις τῶν κ. Μαζαρινκῶς ἐπισκόπου δημοτῶν διαφορῶν πολ-ων. Ἐνός οὗς περιλαμβανῶν ἐκκοινοταδῆς ὁλοκληρῆς περὶ ὁμοῦσων δωρῶν μετῆξυ τῶν οὐπιῶν εἶνε καὶ ἕνα σουγαδοκί τῆς τοσπῆς τὸ ὀποῖο, ἀναμμεσὰ στὶς λεπίδες του ἔχει καὶ ἕνα μικροσκοπικὸ πιστόλι.

Ρουγκμπι καὶ Φουτμπᾶλ

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἀντιζήλια ποῦ ὄντοναται σ' εἰς ἀσθεδὸν τῆς χροῖας με-ταξὺ τῶν δαδῶν τοῦ «φουτ-μπᾶλ» καὶ τῶν δαδῶν τοῦ «ρουγκμπι». Οἱ πρώτοι λοχρῶζονται διὰ τὸ φουτμπᾶλ εἶνε τὸ μεγαλότερο σπόρ καὶ οἱ δευτεροὶ τὸ ἀντίθετο. Τὸ γεγονός εἶνε διὰ τὸ ρουγκμπι ἐφευρέθηκε ἀπὸ τὸ σούτ-μπᾶλ ἐξ αἰτίας μιᾶς φιλονεικίας.

Τὸ 1823-δηλαδὴ πρὸ 104 ἐτῶν-κάποιος φοιτητὴ τοῦ πανεπιστη-μίου τῆς πηλεως Ρουγκμπι ὄν μακί ὁ Οὐδὴλλιμ «Ἑλλῆς ἐνὸς ἐπαίζοντα κάποιον παρτίδα φουτ μπᾶλ οὐ μὴ σιμνῆ ἐξάφως ἔπισος τὴν πρὸ-σφαιρα μετὰ τὰ χεῖρα του, ἐπρεξῆς καὶ τὴν ἐπιτόξε μισ' στοί τέρμα τῆς ἀντι-παλοῦ ὁμάδος. Γιά τὴν παρτίδα αὐτὴ ὁ «Ἑλλῆς ἐπιμωρήθη τῶσο αὐ-στηρᾶ ὥστε ἀπεράσισε νὰ ἐκδικηθῆ. Διασφάτισε λοιπὸν μιὰ ἀθλητικὴ διαδα ἢ ποῖα ἔπα ῆς φουτ-μπᾶλ δι, ὅμως μετὰ τὰ πεδία ὕψως δουνει-θίζεταν εἰς τότε δὲ μὴ τὰ χεῖρα.

Τὸ νέο αὐτὸ σπόρ, ὁ ἴδουτης του τὸ ὄνομασιν ρουγκμπι πρὸς τιμῆν τοῦ πανεπιστημίου στο δλοιο ὁποσὸδ-ῆς καὶ σὸ ἀποδο ἀνῆκε ἡ πρώτη εἰδᾶς του. Ἐφφῶντιε δὲ νὰ τὸ διαδώσῃ δσον τὸ δυνατόν περισσότερο, θέ-λοντος εἶναι νὰκαταργηθῆ ἐντελῶς τὸ φουτ μπᾶλ. Τὸ βεβαίον εἶνε διὰ τὸ ρουγκμπι σήμερᾶξῆε διαδοθῆ σ' εἰς ἄσθεδὸν τὴν ὄφῆλιο καὶ ἀνακαταλῆται ἀκαταλείματικώτατα τὸ φουτ μπᾶλ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐγεννήθη

Βούτυρο καὶ Μαργαρίνη

Καποῖος διάδομος γερμανοῦς μικροβιολόγος ποῦ ἔκανε εἰδικῆς μελέτης καὶ ἔρτηξε σὸ ἀπὸ βούτυρο τὸν γαλακτοῦ καὶ σὴν μαργαρίνη κατέλη-ξε σὸ ἀκόλουθο καταληκτικὸ συμπέρασμα.

Ἐνα γραμμάριο ἀγνοῦ βούτυρου, εἰν μάλιστα ληφθῆ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ δοχείου, περιέχει τόσα μικροβία ὅσοι εἶναι ὄλος δ πληθυσμὸς τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας.

Τὸ ἀπὸ θανατῶν,ι πολλὰ ἑκατομμύρια ἀπὸ τὰ μικροβία αὐτὰ ἀλλὰ πάντοτε μένον ἀρκετὰ μῶσα σὸ βούτυρο. Ἀντιθέτως, ρεβαίαι δ γερμα-νὸς μικροβιολόγος ἡ μαργαρίνη περιέχει πηλὸ λιγώτερα μικροβία. Συγ-κεκριμμένως καθὲ γραμμάριον μαργαρίνης περιέχει μὲ-ον δύο ἑκατομύ-ρια μικροβίων. Κατὰ συνέπειαν ἡ μαργαρίνη προετὶ νὰ θεωρητᾶ ὀρει-νοτερη ἀπὸ τὸ βούτυρο καὶ τὸ φρέσκο βούτυρο ἀνθυγιεινότερο ἀπὸ τὸ ἀλειωμένο

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ

Τα Παλαία Ἀνάκτορα χτίστηκαν ἀπὸ τὸν Ὀθῶνα. Ὅταν ἦθεσ και-ρος νὰ βαλθῆ τὸ πρῶτο δωκᾶρι τῆς στέγῆς, γίνθηκε ὁλόκληρη τελετῆ, καθὼς ἀναφέρεται σ' ἕνα γράμμα τῆς ἡ ἐπί τωι τιμῶν τῆς Ἀμαλιας, Νάρεσβερχτ:

Στὴν ταμάτσα εἶχε στηθεῖ εἰςθρα σπολιωμένη μὲ μορῶνας καὶ πικροδάρνας. Τὸ ἀνέδομα σ' αὐτὴν ἐγεννε μὲ μεγάλο συνωστισμό, γιὰτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν τρέξει με τῆς γυναικῆς τῶς καὶ τὰ παιδιὰ τῶς; στὴν τελετῆ που θὰ πῆγαίνε καὶ ὁ Βασιλεὺς με τὴ Βασιλισσα.
Ἦταν ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς τοῦ 1833, ἡμέρα ἑυστερη, ἀλλὰ κρῆ. Φύσους τσουχερὸ βερριασακί, καὶ οἱ κυρίες τῆς ὄλης ἀπηρυχόσαν, γιὰτι ἡ Ἀραλία μολις πρὸ 10 ἡμερῶν εἶχε ἀφῆσει τὸ κρεδᾶτι, ἀπειτα ἀπὸ ἐνός μηνὸς ἀρρώστειας.

Οἱ Βασιλεῖς ἦσαν στὴν τελετῆ καὶ μετὰ τὸν ἀγιασμό ἐφυγαν μετὰ τὰ ἀράκια, ἐνὸς ὁ κοσμος ἐξήτρωκαρυαζῆ ἐνθουσιασμένους. Ἐπειτα στρώθηκε τραπέζι γιὰ ὄλους τῶς ἐργατῆς τοῦ Παλατιοῦ. Ἐστειμά-στηκαν 50 ἀρνια τῆς σουδας, ἀλλὰ ἀφῆρα φαγητᾶ καὶ τέσος ἕνα κάρρο ἐφερε 4.000 μπουτσιλιές εἰςχο κρῆσι, ὄωρο τοῦ Βασιλεῦς.
Ἦταν τὸ γευμα σπαίξε ἡ Βασιρικὴ μουσικῆ. Τὸ βράδυ ἐκασσαν πυροτεχνήματα καὶ-μὲ ὄλο τὸ κρῆ-οἱ Ἀθηναῖοι διακοσῶσαν ὡς τὸ πρῶτῆ...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Στὴν αὐτοκρατορικὴ ἱατρικὴ Ἀκαδημία του Λονδίνου ἀνεκοι-νωθῆ ἡ ἀνακάλυψις ἐνός νεοῦ ἀναισθητικοῦ φαρμάκου τοῦ ὀποῖου τὰ συστατικά τῆς οὐσίας ἀόδημ μουσικᾶ. Ἐλῆνε ποῦ ἀνεκοινώσε ἐκὶ τὸ παρόντος ἡ Ἀκαδημία εἶνε ὅτι τὸ νέο ἀναισθητικὸν εἶνε ποῦ ἀποελασμετικώτερο ἀπὸ ὄλα τὰ ἄλλα μέχρι τοῦδε γνωστὰ καὶ οἱ τὸ κρῆνωτερο χαρμᾶτηρικὸν τὸν εἶνε ὅτι εἰσάγεται δι' ἐνεσεων ἀπ' εὐθείας μετὰ στυ αἷμα τοῦ τραυματισμένου ἀνθρώ-που. Τὸ νέο αὐτὸ φάρμακο θὰ φερῆ κυριολεκτικῶς ἀναστάσιον στὸν ἀφαιρητικὸν καὶ πρὸ πάντων στὸν φαρμακευτικὸν κόσμον.